

Đề bài

Nhà em có ba phương tiện: ô tô, xe máy và xe đạp. Em hãy kể một câu chuyện tưởng tượng về cuộc tranh luận giữa chúng.

Bài làm 1

Ba em là Giám đốc công ty xây dựng số 1 của Sở xây dựng Thành phố Hồ Chí Minh. Cơ quan cấp cho ba em một chiếc xe du lịch màu xanh hiệu Toyota để làm phương tiện đi lại. Mẹ em là giáo viên dạy văn trường chuyên Lê Hồng Phong. Ngày ngày, mẹ đi làm bằng chiếc honda đã cũ. Còn em, tới trường bằng chiếc xe đạp leo núi mà ba mua tặng hồi tết.

Sáng nay, chủ nhật gia đình em có mặt đông đủ ở nhà. Sau bữa điểm tâm, ba vào phòng khách đọc báo, mẹ xách giỏ đi chợ chuẩn bị cho bữa cơm trưa. Em lấy bình nước tưới cho mấy chậu hoa trước lối vào nhà để xe. Chợt em nghe có tiếng trao đổi xì xầm. Lấy làm lạ, em nép vào cửa lắng nghe. Thì ra anh ô tô, chị xe máy và cậu xe đạp đang tranh hơn tranh kém với nhau.

Anh ô tô giọng ồm ồm kể cả:

– Cô cậu nghe đây! Chỉ so về hình thức anh đã hơn hẳn rồi, anh bệ vệ sang trọng khó bì. Ông chủ mỗi khi đi đâu nhẹ nhàng thanh thản hơn, mưa không đến mặt, nắng chẳng tới đầu, hơn nữa còn đi nhanh hơn cô cậu nhiều. Vì vậy ông chủ quý anh nhất là phải thôi. Cô cậu thì kém anh về mọi mặt, so làm sao được.

Chị Honda không chịu lép:

– Anh nói chẳng sai! Nhưng tôi hỏi anh, ngoài những lúc đưa ông chủ đến sở làm hoặc đi công tác anh được dùng vào việc gì nữa nào? Còn tôi, tôi được việc hơn anh nhiều! Này nhé! Sáng sáng tôi đưa bà chủ đi làm. Chiều về đi chợ, tối về đi chơi, thăm hỏi người thân... lúc nào tôi cũng kề cận bên bà chủ. Tiện lợi biết bao. Tôi thấy tôi có ích nhất nhà.

Xe đạp nãy giờ đứng dựa vào tường nghe Ô tô và Honda tranh luận giờ mới lên tiếng:

– Em tuy nhỏ bé nhưng rất có ích. Ngày ngày em cùng cậu chủ tới trường, tới câu lạc bộ. Thỉnh thoảng giúp anh ấy đi picnic cùng bạn bè ở trong hay ngoài thành phố. Dẫu có kẹt xe, kẹt cầu, em vẫn luôn lách được. Cứ chứ như anh ô tô với chị honda thì đành chịu chết. Em lại chỉ tự làm chứ không ăn uống tốn kém gì. Trong khi đó anh chị phải uống no xăng mới chạy được. Lại còn thải khói gây ô nhiễm môi trường nữa chứ.

Ô tô và Honda nghe Xe đạp nói vậy không bằng lòng, cuộc tranh luận vẫn còn tiếp diễn. Em bước vào và nói:

Các bạn không nên so bì như thế! Ai có những mặt mạnh, mặt yếu khác nhau nhưng ai cũng có ích cả. Các bạn có đồng với tôi không nào.

Ô tô, Honda, Xe đạp nhìn nhau thân thiện và hô to: “*Đồng ý*”.

Bài làm 2

Nông trường – nơi gia đình tôi sinh cơ lập nghiệp, trên cao nguyên sương mù – hôm ấy không yên lặng như mọi hôm, vì xảy ra sự tranh cãi của ba vị, những người bạn thân thiết với các thành viên trong gia đình: Ô-tô – Honda – Xe đạp.

Đang nằm toòng teng trên cái võng, vừa đọc sách vừa nghe tiếng thông reo, bỗng tôi dừng lại không dán mắt vào sách nữa mà lắng nghe lời kể lể tâm tình của bạn xe đạp:

– Chị Honda biết không, tôi đã góp công lớn để con trai ông chủ đồn điền đạt huy chương vàng đấy, vậy mà họ bỏ tôi hai chân xẹp lép, thế có tức không?

Chị Honda lên tiếng mừng công:

– Bạn xe đạp ơi! Còn tôi suốt tám năm ròng rã, đưa rước các con ông bà chủ. Vậy mà mình mảy bùn sinh, chẳng ai tắm rửa cho tôi cả. Cực khổ vô cùng!

Chú Toyota nằm trong kho chứa cũng ngửa miệng khoe công:

– Hai bạn có biết không, sống ở vùng cao lâu năm cũng chán nên tôi đã đưa gia đình ông bà chủ đi đổi không khí ở bãi biển Vũng Tàu, Nha Trang. Nhờ vậy cả gia đình cũng thoải mái vui tươi hơn.

Bạn xe đạp phân tích lợi hại:

– Hai người mỗi lần rờ máy cho lăn bánh là phải tốn tiền bạc, đổ xăng nhớt... còn tôi, ông bà chủ chẳng tốn đồng nào cả.

– Chỉ có tôi đi đó đi đây, bất cứ chuyện gì cũng gọn, nhanh nhất. Vì tôi có đôi chân khỏe, động cơ bền.

– Các anh các chị làm sao bì được với năng suất của tôi. Tôi chở cả gia đình, đi lại an toàn, tránh được nắng, mưa, gió, bụi...

Nằm lắng nghe những lời kể lể, tâm tình. Tôi nhận ra: Tất cả những vật dụng mà con người mua sắm đều giúp ích, đem lại cuộc sống ổn định cho con người. Do vậy, chúng ta phải biết sử dụng, bảo quản những phương tiện phục vụ đời sống hàng ngày. Chúng ta phải biết nói lời cảm ơn những người đã sáng tạo ra vật chất, làm phong phú cuộc sống của nhân loại. Đó chính là những con người đem lại hạnh phúc cho cộng đồng.